

VYTRŽEN

DO RÁJE

Dr. Richard eby

Přeloženo a upraveno z různých svědectví Ebyho volně šířeném po internetu.

Překlad Lubomír Zimmer 2008 www.knihy.own.cz

Nově upraveno 2011

Richard Eby zemřel 2 prosince 2002. Eby byl profesor a gynekolog porodník s úspěšnou praxí. V roce 1972 vypadl z balkonu v Chicagu, což vedlo k jeho posmrtnému zážitku. Při tomto zážitku vedl rozsáhlý rozhovor s Ježíšem, o kterém se dočtete na následujících stránkách. V roce 1978 Dr. Eby zanechal své lékařské činnosti, aby mohl následovat své nebeské povolání na plný úvazek.

[dr.Richard Eby](#)

VYTRŽEN DO RÁJE

Richard Eby

V DOMĚ MÉHO OTCE

Moje zkušenost by byla sporná, nebýt následujícího verše, který jsem našel v Božím Slově. Pavel zde píše o svém vytržení do ráje, který měl v... nebi... Naslouchejme jeho zprávě:

Znám člověka v Kristu, který byl před čtrnácti lety vytržen až do třetího nebe – nevím, zda v těle, nevím, zda mimo tělo, Bůh to ví. A znám takového člověka (zda to bylo v těle nebo mimo tělo, nevím, Bůh to ví), který byl vytržen do ráje a uslyšel nepopsatelná slova, která člověku nepřísluší mluvit. Takovým se tedy budu chlubit, ale sebou samým se chlubit nebudu, jedině snad svými slabostmi.

2 Korintským 12:2-5

Protože mi Ježíš přikázal „řekni jim, řekni jim, řekni jim,“ proto se pokusím sdílet s vámi ten nejosobnější, nejskvělejší duchovní zážitek, jaký jsem kdy měl....

Maybelle (moje manželka) popsala, co jsem dělal těsně před svou neplánovanou návštěvou ráje. Řekla mi, jelikož jsem si z Boží milosti z toho dne na nic nepamatoval, že jsme byli velmi zaneprázdněni balením a tříděním krabic s osobními věcmi po její zesnulé tetě v Chicagu. Moje práce spočívala v tom, že jsem plnil tyto krabice nechtěnými věcmi z druhého a třetího patra, a házel jsem je na zem pod dřevěný balkon v druhém patře. Jeden místní chlapec je odtud bral a odnášel je do kontejneru.

Maybelle najednou zaslechla dutý náraz, až jí ztuhla krev v žilách! Okamžitě si vzpomněla na podobný zvuk, když před ní jednou dopadlo na zem tělo dívky, která skočila ze třináctého patra obchodního domu „Marshall – Fields Department“. Řekla, že bez této vzpomínky by tomuto zvuku ani nevěnovala žádnou pozornost a myslela by si, že se jedná o nějaký zvuk z ulice. Místo toho ale okamžitě běžela na balkon, všimla si chybějícího zábradlí a podívala se v hrůze dolů na moje zakrvácené, zablácené tělo, které leželo vedle chodníku, jehož cementová deska pode mnou praskla. Termity prožrané zábradlí leželo spadené přes moje tělo.

Její hrůzostrašný výkřik rychle zmobilizoval sousedku, která „náhodou“ měla telefonní číslo sanitky po ruce. Její domovnice (černoška) tam „náhodou“ toho dne byla také a zavolala na modlitební řetězec v jejich církvi. (Během několika minut měl Bůh věci zorganizované!).

Teprve nedávno byla Maybelle schopna popsat tuto hroznou scénu od chvíle, kdy seběhla po schodech k zadním dveřím domu. (Po této nehodě se na druhý den večer totiž modlila, aby jí Bůh tuto strašnou vzpomínku vymazal z paměti, a po celé čtyři roky jí Bůh tuto vzpomínku milostně vymazal cele z mysli. Nedávno se ale zase modlila, aby se jí ty vzpomínky zase vrátily, tak aby mohla přesněji o této události svědčit, jelikož o tom společně svědčíme na různých místech.)

Rychle si všimla prolomeného zábradlí a zlomené chodníkové desky a uviděla mé tělo ležet asi pět metrů od sebe, hlavu v kaluži bláta a krve a nohy trčící ven z keříku vedle chodníčku. Nad každým uchem jsem měl kůži skalpovanou, takže mi byla vidět zakrvácená lebka. Tělo bylo již šedobílé a krev přestala proudit.

Instinktivně zakřičela v hrůze a nahnula se nade mnou, aby nahmatala tep a zjistila, jestli dýchám. Ani jedno nenašla. Tělo tam leželo ztuhlé a pokroucené, a veliká kaluž zakrváceného bahna kolem skalpované lebky hovořila o smrti. Když mi nadzdvihla víčka očí, uviděla jen ztuhlý výraz. Na chvíli tam jen tak stála zmrazená šokem; pouze její mysl byla aktivní a registrovala její požadavek: „Bože, můj Richard je mrtvý. Pomoz mi, Pane!“

Její strnulost přerušili dva sanitáři, kteří přiběhli a zkontrolovali tělo. Vrátili se k vozu pro nosítka a bez nějakého spěchu vyzdvihli tělo z keříku na nosítka a poté do sanitky. Maybelle vběhla do domu, vzala peněženku s identifikační kartou a nastoupila dovnitř vedle mého těla. Všimla si, že sanitka nikam nespěchá a uvědomila si, že s mrtvým tělem vlastně není třeba spěchat.

A přece věřila v zázrak. „Bože,“ prosila, „přijď sem právě teď. Potřebuji tě. Nenech Richarda zemřít. Potřebuji ho!“ Pěstmi přitom bušila divoce do blatníku, aby tak zdůraznila svou úzkost.

„Prosím vás, paní, nezničte naše auto,“ prosil ji sanitář, když se jí snažil utišit. Znovu zkontroloval tělo a poté něco řekl řidiči. Maybelle si pamatuje, že nato řidič zapnul maják a sirénu, a nabrali rychlost. „Že by Bůh odpověděl na moji modlitbu?“ kladla si otázku.

POHLED DO RÁJE

„Máme tedy smělou důvěru a líbí se nám raději být vzdálenými od tohoto těla a být doma u Pána.“ (2 Korintským 5:8 NBK).

Rychlostí mrknutí oka mne Ježíš vzal z tohoto světa. Najednou jsem byl přenesen do „nevyslovitelného“ nepopsatelného nebeského zážitku života po smrti, který může být kdykoliv kterémukoli křesťanovi dovolen.

Nemohu dostatečně popsat ten úžas, překvapení, šok této události. V jednu chvíli jsem byl v příměstské části v Chicagu, v další chvíli v nebi. V jednom okamžiku jsem se nacházel v nepříjemném prostředí středozápadního města Chicaga, v dalším okamžiku na tom nejnádhernejším místě... V jedné chvíli jsem měl mysl, která je omezena, v další chvíli jsem měl nebesky svobodnou mysl, jejíž rychlost je rychlostí světla!

Zalapal jsem po dechu! Najednou jsem se ocitl v novém těle na novém místě s novým životem, byl jsem radostí bez sebe; žádná bolest, žádné slzy a v této chvíli jsem neměl ani žádné vzpomínky. Nic než nepopsatelný pokoj a naplňující láska. Vše bylo dokonalost sama o sobě. Stál jsem tam ohromený v novém beztlížném průsvitném těle. (pozn. př. Korintským 15:4: *„Jsou také těla nebeská a těla pozemská; ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských.“* Tohle nepochybně ještě není naše pozemské oslavené tělo, které křesťan dostane až při vzkříšení, ale duchovní tělo. Ježíš to také později Ebymu vysvětluje.)

Obklopila mne absolutní láska! Jaký úžasný pokoj!

Můj zrak spočinul na nádherném údolí, ve kterém jsem se ocitl. Lesy se souměrnými stromy, které se nedají s pozemskými ani srovnávat, pokrývaly výběžky hor ze všech stran. Žádná větévka ani žádný list neměl na sobě hnědou skvrnu a v celém lese jsem neviděl ani jeden suchý list... ty stromy byly vysoké a dokonalé; bezvadné. Připomínaly mi cedrové stromy Severní Ameriky, ale byl to jiný druh. Půda tohoto údolí byla naprosto senzační. Nádherná tráva, každé stéblo bylo dokonalé a stálo zpříma; v trávě byly roztroušeny květiny super bílé barvy asi šedesát centimetrů vysoké (2 feet), uprostřed byla každá květinka zbarvena dozlatova. Jelikož jsem byl jako chlapec botanik amatér, hned jsem se rozhodl, že si natrhám kytici. K mému překvapení se stalo něco neočekávaného. Moje myšlenka (sehnout se a natrhat kytici) se stala skutkem! Zjistil jsem, že zde v ráji není prodleva mezi myšlenkou a skutkem. V mé ruce se nacházela kytice těchto květín. Jejich bělost byla vzrušující. Téměř jsem ani nedokončil otázku: „Proč tak bílé?“, když vtom jsem ihned dostal odpověď! „Na zemi jsi viděl pouze bílé světlo, které je vlastně složeným viditelným barevným spektrem slunce. Tady však máme světlo SYNA.“

NEČETL JSI MOJI KNIHU?

TEN HLAS byl bezpochyby suverénní, majestátní, božský! Žádný jiný se s tímto hlasem nemůže srovnávat. Zdálo se, že tento hlas promlouvá uvnitř ve mně, a přesto ve stejnou dobu promlouvá ke mně. S Boží autoritou se tento hlas rozléhal obrovským údolím, ve kterém jsem právě přistál.

„Dicku, zemřel jsi!“

Byl to hlas mého Stvořitele! Vysvětlil mi, že jsem se dostal do nebe nadčasovou rychlostí; a hlavně tento hlas mezi námi založil důvěrnou známost, čemuž se také říká božská láska. Byl jsem Jeho dítě; Dick! Nikdy jsem nebyl více nadšený. Opravdu jsem byl v nebeském ráji, byl jsem v Ježíši, a měl jsem Jeho mysl v sobě. Byli jsme jedno!

Zvu každého, aby se spolu se mnou podílel na tom, jak se mnou Ježíš mluvil v ráji, na zemi a skrze jeho knihu. Zvláště mi přikázal, abych o těchto věcech mluvil:

„Tohle jsou ty poslední dny před tím, než se vrátím pro svoje věřící. Přijdu pro ně brzy!“

Vysvětlil mi, že některým svým dětem (pokud budou připraveny) dá mnoho dokumentujících důkazů, které potvrdí Jeho prorocství.

„Potřebuji teď očitě svědky mojí slávy a pravdy. Ty jsi byl jako jediný právě k dispozici. Běž a řekni jim, řekni jim, řekni jim! Zbývá již velmi málo času a já se vrátím pro své věřící.“

Nikde nebyl žádný stín, všude pronikalo světlo a koupalo se ve křtu lásky. Najednou mi to došlo! **BYL JSEM DOMA! JE TO MŮJ OPRAVDOVÝ DOMOV! SEM PATŘÍM**, sem, kde mne obklopuje přítomnost Ježíše.

Zůstal jsem na moment oněmělý, byl jsem jako v nějaké extázi z toho všeho, co jsem zde viděl! Pak jsem si najednou uvědomil, že Ježíšův hlas mne prohlásil za „mrtvého“. A přece jsem byl živý! Co tím ve skutečnosti myslel je to, že pouze moje tělo a nedokonalá mysl byla mrtvá. Pohled tímto nádherným údolím ukončil moje mlčení a slyšel jsem se, jak volám:

„Ježíši, kde to jsem?“

Okamžitě, ještě před tím než jsem stačil domluvit, ten stejný hlas, velmi jemný a přesto mohutný, se ve mně rozezněl:

„Nečetl jsi moji knihu?“

Mluvil ke mně (ve skutečnosti – ve mně) rychlostí větší než blesk a jazykem sladce čistým, což se nedá lidským jazykem nijak vyjádřit. Znovu jsem zalapal po dechu. Ať už se to zdálo jakkoliv nemožné, já jsem měl **JEHO MYŠLENÍ!** Každé Jeho slovo znělo jasně a srozumitelně. Zdálo se, že máme spojenou mysl; já jsem se ptal a On mi odpovídal.

(Rychlost komunikace v takové MYSLI se dá jen těžko popsat lidskými slovy. Snad by se to dalo přirovnat k vytištěné stránce, na které se vám v jednom okamžiku objeví jak všechny otázky, tak i všechny odpovědi.)

Ježíš mi řekl: „Kdybys četl moji knihu, pak bys znal všechny odpovědi. Předtím než jsem řekl svým učedníkům, aby šli kázat moji dobrou zprávu, zaslíbil jsem jim, že je nikdy neopustím ani nezanechám a odhalil jsem jim svoji blízcí se smrt a můj návrat do slávy jako věc nezbytnou pro jejich službu. Poté jim předám svoji moc skrze seslání Ducha svatého do nich od doby letnic a nadále. On zaujme moje místo v nich a mezi nimi na zemi jako jiný Utěšitel! Dal jsem jim určité zaslíbení:

„Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“

Již jsem vysvětlil svým následovníkům, že můj Otec je ve mně učinil jedno, tak jako i já jsem jedno v Otci. To nás činí nerozlučnými, JEDNO!“

Ježíš se zastavil, jako kdyby mu následující myšlenka působila bolest.

„Můj synu,“ pokračoval, „tak jak se píše v mé knize, dalšího dne jsem byl zatčen, mučen a ukřižován, protože jsem si nárokoval totožnost s Hospodinem (Jahve). Po mé pravici visel umírající zloděj, který se mi přestal vysmívat, když si všiml nápisu nad mojí hlavou: „KRÁL ŽIDŮ“ Uvěřil tomu ve chvíli, kdy mi pohleděl do očí, a zvolal na mne: „Mistře, vzpomeň si na mě, když vejdeš do své slávy!“

Moje kniha ti říká, že jsem mu okamžitě slíbil: „Tento den budeš se mnou v ráji!“

Tento zloděj uslyšel moje slova před tím, než mu setník zlomil nohy, aby okamžitě zemřel! Můj milovaný učedník, Jan, mne také slyšel, když stál u mých krvácejících nohou. Poté jsem ho požádal, aby moji matku vzal s sebou domů, protože on jí i ostatním učedníkům mohl vysvětlit to, co jsem jim říkal.

Odevzdal jsem svého ducha Otci, jakmile jsem oznámil zástupu, že „je dokonáno!“ Poté jsem byl volný, abych připravil ráj pro toho kajícího zloděje v nebi. Tohle je můj domov zde ve třetím nebi společně s mými svatými (věřícími). **Tento den jsi v ráji!**“

Ježíš zodpověděl moji první otázku! Okamžitě poté, co jsem se ocitl na tomto místě, jsem věděl, že jsem v nebi, ale teď jsem věděl, ve které části nebe se přesně nacházím! Měl jsem spoustu otázek ohledně tohoto nového domova.

Mluvit v ráji se samotným Stvořitelem celého vesmíru, vnitřně, bylo nevyslovitelně vzrušující. Otázky zaplavovaly moji novou mysl.

„Ale Ježíši,“ vyhrkl jsem, „Řekni mi svoji definici ráje. Je mi jasné, že jsem s tebou v nebi, protože všechno je tak dokonalé. Řekni mi toho víc!“

Když odpovídal, zdálo se, že Jeho královský hlas přetéká nadšením, radostí a láskou. Cítil jsem, jaký požitek má z toho, že Jeho dítě tohoto dne přišlo domů.

„Moje dítě, nečetl jsi moji knihu? Pečlivě jsem vysvětlil, že pro každého z vás připravím v nebeských oblastech příbytek. Dokonce jsem zařídil, aby mne moji učedníci sledovali jak stoupám do nebes, obklopen ve svém oblaku slávy „Shekinah“. Dal jsem úkol svým dvěma andělům, aby se s nimi setkali u Betanie a aby je ujistili, že se vrátím tím stejným způsobem. A tak také učiním!

Později jsem dopustil, aby můj vyvolený mladík, Štěpán, mne viděl, jak sedím po pravici svého Otce v nebi, jako důkaz jeho popravčím, že jsem tam živý! Saul schvaloval kamenování Štěpána. Šokovalo ho to, co slyšel Štěpána volat ve vytržení, když mne viděl. Vidíš? Měl jsem plány se Saulem, které vyžadovaly, abych ho svým světlem oslepil a později aby byl ukamenován k smrti v Lystře, abych ho mohl vzít do tohoto třetího nebe a ukázat mu tak nevypravitelné slávy nebe. Od té chvíle byl okamžitě přesvědčen, že absolutně nic ho nemůže odloučit od mé lásky. Poté co tento ráj uviděl, řekl jsem mu, aby o tom napsal, a změnil jsem jeho jméno na Pavla.“

Čím více Ježíš mluvil, tím více jsem byl překvapen. Jeho „nebeská řeč“ ve mně zněla naprosto čistě a srozumitelně. On nahrazoval ty vzpomínky, které se mi vytratily díky odumření mé fyzické mysli. Později, mezitím co jsme se spolu procházeli a mluvili, jsem zjistil, že On dal do mé nové mysli ty otázky, které jsem mu kladl! Tím mohl odpovídat na otázky, na které jsem potřeboval odpověď!

(Poté co mi vrátil život na zemi, hledal jsem v Jeho knize potvrzení této pravdy: a opravdu jsem to našel. Ježíšův pozemský bratr Jakub nám napsal: „*Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně, abyste to vynaložili na své rozkoše.*“ Také apoštol Pavel napsal: „*Vždyť ani nevíme, za co bychom se měli modlit, jak je potřeba, ale sám Duch oroduje za nás nevýslovným sténáním.*“ Jak potřebná je tato lekce pro nás, co žijeme zde na zemi! Za nás se Duch přimlouvá a Ježíš hledá zde na zemi v našem srdci tu opravdovou potřebu!)

„Teď, můj synu, abych odpověděl na tvoji otázku. Ráj je místem pro duše, které mne přijaly jako svého spasitele jednoduše vírou v to, že jsem pro ně položil svůj život, abych je vykoupil z prokletí hříchu. Připravil jsem pro každého z nich nové bydliště, tak jak jsem slíbil. Je to jeden z mých darů milosrdenství a milosti, aby jejich radost byla plná! Zde se stávají jedno se mnou a rozvíjejí své nadání, které jsem dal jednomu každému, tak aby každý mohl fungovat jako odlišný člen v mém těle.

Ráj je také mojí nebeskou školou pro zdokonalování svatých. Musíte být vyučováni jak se stát kněžími a králi v mém království, tak abyste mohli vyučovat druhé jak chválit mého Otce v duchu a v pravdě. Já jsem vaším učitelem, který obnovuje vaši mysl, abyste mohli obsáhnout velikost našeho nevyzpytatelného bohatství milosti a milosrdenství a lásky pro všechny.“

Na chvíli přerušil své vzrušující vysvětlování, abych si mohl oddychnout překvapením.

Další otázka se vynořila v mé mysli: „Máš tím, Ježíši, na mysli, že každé Tvé dítě v ráji má své oddělené místo jen pro svoje specifické potěšení?“

„Ano, můj synu! Nečetl jsi v mé knize, že jdu, abych vám připravil MÍSTO – nikoliv komunu, ne kibuc; ani byt v činžovním domě ani řadový dům? Ale místo pro zajištění hojného potěšení, kde se splní všechny vaše sny a kde se uplatní talenty každého dítěte, jako nového stvoření, mých spoludědiců! Každá osoba je odlišná, ale Já jsem v každém z nich a

zdokonaluji, vyučuji a posvěcuji je. Jeden každý z jejich příbytků odráží dokonalost záměrů a zaslíbení, pro které připravuji svůj lid a místa!

Já znám svoje ovce, stejně tak jako ony znají můj hlas. Já jsem je stvořil. Nebe je tak veliké, že mám neomezený prostor pro jednoho každého v ráji, jeho vlastní místo. Tohle je pouze malá část nebe. Já mám plány bez omezení. O ráji smýšlím jako o svém ovčinci a Já jsem jeho branou!

Tohle je tvůj ráj. Tohle je to, co jsi sám pro sebe nemohl udělat, tak jsem to udělal pro tebe Já. To bylo moje zaslíbení, tohle je teď tvoje dočasné bydliště!“

Byl jsem omráčen nadšením. Tohle obrovské údolí nebeské nádhery je moje!/? Součástí tohoto údolí byly dokonalé lesy, květiny, louky a úžasné hory.

Přes to všechno, přítomnost Ježíše ve mně a okolo mě byla teď pro mě důležitější. Musel jsem položit další otázku, která mi najednou vyvstala v mysli.

Jistě že tohle veliké údolí je trvalé. A přece Ježíš prohlásil, že je to moje dočasné bydliště! Nádherné květiny se zlatým středem, které mi sahaly až po pás, jistě nevypadaly, že jsou jen dočasné.

V údivu jsem se zeptal: „Ježíši, co je v tomto mém místě ráje dočasné? Zdá se mi to věčné!“

„Nečetl jsi moji knihu, synu? Plány mého Otce jsou pro tebe ještě větší než tohle. Vysvětlil jsem, že On připravuje tělo nových stvoření, které jsem nazval svými údy. Tohle je to místo, kde jsou shromážděny duše, které zemřou ještě dříve než je to TĚLO dokončeno. Každý člen má svůj úkol, jakmile ho k sobě připojím, ke mně, který jsem Hlavou. Každého dne je stále více členů přidáváno, když moje pozemské děti se shromažďují do mé náruče. Velmi brzy mé tělo opravdových věřících bude dokončeno ke spokojenosti mého Otce.“

Odmíchl se, jako kdyby radost této myšlenky ho na chvíli přemohla.

„Můj Otec mne ujišťuje, že ještě malou chvíli, opravdu jen velmi malou chvíli a brzy On zavolá ty, kteří jsou již v ráji, aby mne obstoupili, když sestoupíme z tohoto třetího nebe k prvnímu nebi, které obklopuje zemi. V té chvíli budou duše všech mých svatých okamžitě oděny jejich novým vzkříšeným tělem, společně se svatými na zemi, kteří k nám vystoupí v oblaku slávy! Při zaznění trouby všichni tito přijmou nové tělo a setkají se s námi v povětří. Vrátime se pak společně jako TĚLO do trůnního sálu, kde je Otec. Teď už rozumíš, proč jsem tohle místo nazval dočasným bydlištěm? Chápeš, co to bude znamenat být jedno se mnou a s Otcem ve vašich neporušených tělech? V mojí knize stojí, že jsem vzal na sebe hřích lidstva, aby ses mohl stát „spravedlností Boží ve mně!“

Velmi zřetelně si vzpomínám, jak se v této chvíli Ježíš zastavil. Vychutnával si dopředu nějakou událost, ke které dojde, – příliš soukromou na to, aby ji zjevil. Snad si již dopředu vychutnával ten moment, kdy mu dá Otec vítězství jako věčnou odměnu za jeho trpělivost. Jeho vlastní osten smrti bude pohlcen a stane se vševědoucí Hlavou dokončeného a ochotného TĚLA, za které prolil svoji krev na tom hrozném kříži. Bude vládnout jako KRÁL Židů poté, co skončí dny milosti. Pak se ke mně jeho myšlenky navrátily.

„Můj synu, až tento čas nadejde, můj Otec mne zavolá. Potlesk nebeských zástupů bude ohlušující; neboť oni také tento den očekávají, a to již od chvíle, kdy oznámili pastýřům v Betlémě moje narození. Posměvači budou hledět a sledovat se strachem a s údivem, jak naplnuji své zaslíbení svému pozemskému tělu věřících při mém brzkém návratu na zem.

Moje kniha říká, že můj příchod pro moji rodinu bude předcházet mnoho znamení. Tyto události jsem se snažil velmi pečlivě vysvětlit svým učedníkům. Zaslíbil jsem, že jim zanechám svého Ducha Svatého jako utěšitele, aby je vyučoval, když budou studovat moje slovo a aby jim řekl o věcech budoucích. Já si přeji, aby moje děti byly informovány o mých plánech již dopředu. Chci, aby byly naplněny mojí radostí. Po tom všem jsou moji; Já jsem je stvořil a vykoupil jsem je ze satanského otroctví. Řekl jsem jim, že pro ně přijdu, abychom mohli být spolu navěky. Můj Otec po nich chce, aby ve mne věřili.“

Jeho projev skončil. Prohlížel jsem si svůj ráj a tohle nové tělo, které se vznášelo!

Pohleděl jsem na svoje zápěstí, abych se podíval kolik je hodin, jelikož na obloze nebylo slunce. Na mém zápěstí ale žádné hodinky nebyly, ani žádná známka toho, že bych kdy hodinky na ruce nosil. Ve skutečnosti celá ruka a tělo bylo z nádherné zářící poloprůhledné hmoty bez vady nebo jediné jizvy. Popadl jsem dech, když jsem si uvědomil, že tohle jsem JÁ! (Později jsem se na tohle Ježíše zeptal trochu víc). Uchvátil mne zvláštní pocit nadčasovosti. Bylo to jednoduše úžasné!

Zvolal jsem: „Ježíši, co se stalo s časem, zdá se, jakoby zmizel!“

Položit takovou hloupou otázku v ráji! – Ježíš láskyplným hlasem odpověděl:

„Moje dítě, ta kniha ti jasně říká, že všechny věci, ať už viditelné nebo neviditelné, hmatatelné nebo nehmatatelné, to vše je moje stvoření. Beze mne není nic stvořeno z toho, co stvořeno jest. Původně nebylo nic kromě věčného Boha, ve kterém jsem JÁ Stvořitelem. (pozn.př: Koloským 1:15,16 *On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření.*

Jím bylo stvořeno všechno, co je na nebi i na zemi, věci viditelné i neviditelné, jak trůny, tak panství, jak vlády, tak mocnosti - všechno je stvořeno skrze něj a pro něj.) To zahrnuje i to, co je známo jako „čas“ ve vesmíru na obloze. Pamatuješ? Vzal jsem jednoho dne svého milovaného Jana do nebe, aby mohl vidět do budoucnosti zaslíbení, která naplním. Byl tak velmi dojat tím, že mě viděl, že jsem se musel znovu představit jako „Amen, ten věrný a pravý svědek, počátek stvoření Božího“! Vzal jsem ho z „pozemského času“ do „dne Páně“, do času mého vítězství nad skutky Satana. Zde v této bezčasovosti existujeme, ve věčnosti Boží, což je druh života, který neumírá! Je to náš dar lásky, „věčný život!“

Jednoduchost jeho vysvětlení mne překvapila. Vše na co jsem myslel, bylo „ano – samozřejmě!“ Ježíš tím tiše zopakoval, že pouze nejvyšší Bůh může něco stvořit. Ani modla ani člověk tak učinit nemohou! Nikdo jiný než Bůh nemůže stvořit vesmír bez jakéhokoliv materiálu.

Ještě větší láska a chvála ve mně přímo explodovala, když jsem pocíťoval nesmírnost této osoby, která ke mně tak jemně hovořila.

„Ty jsi úžasný, Ježíši. Ty nepřemýšlíš ani nejednáš ani neslibuješ v „čase“, že? A proto jsou Tvé myšlenky neomezené. Můžeš všechny věci vidět jakoby se už staly ještě před tím, než se stanou. Tak můžeš naplánovat všechny události, aby pracovaly pro dobro Tvého TĚLA a

Tvoji slávu, Ty, který jsi naší HLAVOU! I tento ráj, který jsi pro mě stvořil, byl připraven ještě dříve než jsem sem přišel. Naplánoval jsi a zasadil jsi zde všechny tyto fantastické stromy, květiny a traviny v mém údolí již dopředu, ještě před tím než jsem sem dnes přišel, že?“

S úsměvem mi odpověděl:

„Opravdu, můj synu! Proto jsem Pravda, kterou není nikdo jiný než Bůh. Ukazuji ti teď, že to, co jsem řekl ve své knize o smrti a ráji, a dokonce i moje zaslíbení toho, že ty a já budeme společně žít bez konce jako jedno ve věčnosti, je pravda. Já a moje slovo jsme také jedno. Znovu zdůrazňuji, že ve své knize jsem napsal pouze pravdu. Prosil jsem svůj lid, aby žádali, klepali a hledali důkaz záruky mé věčné lásky. Ale jen velmi málo lidí tak činí. Dokonce i moji učedníci v této věci selhali. Musel jsem je pokárat: „Nemáte, protože neprosíte!“

Dokonce jsem jim to učinil velmi jednoduché, když jsem zaslíbil, že když se jen dva shodnou na požadavku, pak já odpovím. Správnou odpověď jsem již připravil dopředu; vírou to měli jenom přijmout. Takto můj Otec, náš Duch a Já jsme připravili všechny věci, aby pracovaly společně pro dobro těch, kteří nás milují. Řekl jsem jim, aby ve mne přebývali, tak aby když by o cokoliv prosili, byla naše vůle jim to dát.“

Poté se Ježíš odmlčel, jako kdyby byl něčím zarmoucen.

„Ach, kéž by moje děti na zemi ve mně věřily! Ach, kéž by důvěřovaly mému slovu a hovořily se mnou! Dal jsem jim vzor jak se modlit; jako děti, protože je to vyjádření důvěry. „Otče náš!“ On je ten posvěcený Bůh, ten jediný Bůh, který může pomoci; ten jediný Bůh, který je miluje a naslouchá jim. Řekl jsem jim, aby žádali, aby Jeho království přišlo a Jeho vůle se dala na zemi. Jejich ústa to sice mluví, ale jejich srdce pochybuje. Jak On může odpovědět, když ho neuctívají v duchu a v pravdě?

Můj dar je věčný život, jenž musí začít na zemi, kde lidé potřebují jeho očišťující moc, a kde potřebujeme, aby naše dobrá zpráva o spasení byla přijata. Ach, kéž by moje děti začínaly žít své dny se mnou, aby mohly žít v hojnosti a nezahynuly! Proč pořád jen chtějí čekat a čekat, až pak je příliš pozdě?“

Jeho hlas s sebou nesl zabarvení smutku. Cítil jsem, jakoby znovu prožíval agonii Getsemanské zahrady, kde dopředu viděl svět plný lidí, kteří odmítají Jeho cestu, odmítají s Ním sdílet své životy. To způsobilo, že krvácel!

Vysvětlil mi co to je nadčasovost, takže se mi teď zdál správný „čas“, abych prozkoumal svůj ráj trochu víc. Není nic skvělejšího než „chůze“ s Ježíšem, který může odpovědět na spoustu otázek formujících se v mojí nové mysli.

„Jaká podívaná!“

Jak ohromující je to místo, které Ježíš připravil! Vznášel jsem se pokojně ve stavu beztlíže několik stop nad tímto květinovým údolím. Uvolnění z gravitace byl velmi povznášející pocit a byl jednou z věcí, která mi působila hluboký pokoj. Bez času jsem nikam nemusel spěchat.

HUDBA V NEBI

Obklopila mne hudba, přišla ze všech směrů. Její harmonická nádhera se na zemi ničemu vyrovná. Proudila tiše jako řeka ze skla, tiše, bylo to vzrušující uctívání, absolutně utěšující. Podobalo se to jakoby dece, která vás přikryje a šeptá vám pokoj a lásku. Nikdy jsem nic podobného necítil. Snad by to popsalo slovo „andělská“.

Tato hudba zněla v mojí hlavě místo v uchu. Očividně se nenesla vzduchem. Velmi neobvyklé pro mě bylo, že tato hudba neměla žádný „rytmus“. Poté jsem si uvědomil, že bez „času“ nemůže mít tato nebeská hudba rytmus, jelikož rytmus je vlastně míra času! To co jsem slyšel, byla harmonická dokonalost. Vzrušeně jsem se zeptal:

„Ježíši, řekni mi o této zázračné hudbě, která mě obklopuje. Kdo je jejím skladatelem? Jak je vytvářena? Odkud přichází? Je to nádherné!“

Odpověděl mi tím, že mi znovu položil otázku, což mi ani trochu nevadilo:

„Nečetl jsi moji knihu? Opakovaně vybízí moje děti, aby mne chválili na hudební nástroje, strunné nástroje, trumpety, na bubínky a hlasy. Tohle je a byla základní komunikace chval, uctívání a díkůvzdání. Jelikož jsem Stvořitel, jsem skladatel nebeské hudby, kterou slyšíš.“

Hudba se stala harmonickým výsledkem veškerého našeho stvoření, jak hmoty tak i energie. Vše rezonovalo v jednotě s námi. Základní tvar byl a je z nás a je v nás. Mohl bych to vysvětlit jako trojzvuk skrytých elektronických částic s námi a okolo nás, s kterými jsme vytvořili vše v našem vesmíru. Tvar vlny (wave-form) jsme nazvali světlem; zatímco tvar hmoty jsme nazvali prachem země a vodou a vzduchem. Z tohoto, a do tohoto, jsme stvořili zvířata, ptáky, ryby a rostlinný život. Nad tím jsme stvořili lidi, aby nad nimi dohlíželi jako naši opatrovníci stvoření k našemu detailnímu obrazu, aby pro nás jednali na zemi!“

Ježíš se na chvíli odmlčel, zatímco jsem se snažil vystihnout hloubku jeho vysvětlení.

„Musíš pochopit, můj synu, že originální stvoření v sobě zrcadlilo spojení a dokonalost Osobního Boha. Všechno stvoření se rozechvívalo v souzvuku s námi! Byl tam naprostý soulad a harmonie v celém stvoření, které rezonovalo s Bohem a v Bohu!“

Každá jednotlivá věc nebo bytost vykonávala svou určitou úlohu v našem plánu pro vesmír. Dokonce hvězdy zpívaly nebeskou hudbu na své stanovené dráze. Zde v ráji slyšíš tyto melodické vibrace přímo ve své nové mysli, nezkresleně. Na zemi jsi slyšel zkreslené zvuky. Nebem protéká hudba z mého trůnu, ničím nerušená, neposkvrněná a dávající pokoj.“

Ježíš se znovu odmlčel.

„Moje kniha mluví o čase, kdy Luciferova vzpoura v nebi změnila některé věci. Chtěl se zmocnit trůnu mého Otce, převzít pozici nejvyššího Boha a vládnout vesmíru. Za tohle rouhání byl Lucifer sražen z nebe na zem; ve skutečnosti jsem ho viděl padat jako blesk! Ze vzteku a zuřivosti z toho, že byl tak rychle sesazen, on a jeho padlí andělé znetvořili naši čistou zemi. Stala se pustou a neobyvatelnou. Za trest bylo tomuto nepříteli Božímu, Luciferovi, dáno nové jméno - satan, jelikož se sám od sebe stal „protivníkem““

Všemohoucího. Satan se od té doby snaží zničit vše, cokoliv Bůh stvořil. Jako Lucifer byl nejvyšším andělem kolem trůnu a jedním z jeho úkolů a talentů bylo sloužit jako hlavní hudebník, ve chvále a hudbě. Ve svém vzpurném hněvu se od té doby rozhodl zničit harmonii na zemi. To je ten důvod, proč země, na které působí, není v harmonii s jiným Božím stvořením. V mé knize tento nesoulad nazýváme „hříchem“, protože tohle odporuje Boží vůli, aby nebesa prohlašovala slávu Boží a obloha poukazovala na dílo Jeho rukou.“

pozn. překladatele: „*Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou.*“ Žalmy 19:2.

„Ale buď veselý, můj synu. Otec mi dovolil, abych přemohl satanův systém hříchu ve světě, abych zničil skutky satana a abych znovu obnovil spravedlnost v srdcích mých přátel. Nakonec ve svém vyvoleném čase On obnoví celé stvoření, tak jak tomu jednou bylo, v NĚM!“

(Bylo mi teď více než jasné, že Boží „nebeská hudba“ plnila svůj účel jako vším pronikající upomínka na Boží čistotu a moc ve svém Stvořiteli. Tak jako je Boží metodou komunikace skrze hudbu, tak i satanova metoda svodu je svádět skrze rockovou hudbu! Ježíš jasně naznačil, že jedna z konečné úlohy je zničit skutky ďábla, což jsou veškeré druhy hudby, které nectí Pána. Spasitel zaslíbil, že zničí veškerou disharmonii, kterou satan používá jako návnadu, aby svedl nevinné děti do pekelné propasti!)

Hudba kolem mne najednou zesílila. Běžel jsem se k nejbližšímu stromu a přiložil jsem své ucho k jeho kmeni: ten strom „zpíval“. Pozdvihl jsem svůj pravý loket ke své hlavě; i z něj vycházela ta stejná radostná melodie. Nadšeně jsem se zastavil, abych si nasbíral nějaké květiny, a najednou se ocitly v mém náručí. I tyto květiny „hrály“ tu stejnou melodii.

Tato kytice ve mně vzbuzovala údiv ze dvou důvodů; najednou se objevila v mé ruce bez toho, abych ji natrhal, a byla tak nesmírně nádherná! Jen jsem na to pomyslel a najednou jsem ji měl v rukou.

Hleděl jsem na tyčinky a kalíšky těchto květin, které byly z průhledného zlata. Skrze jejich stonek jsem viděl až ke kořenu. Tohle nebeské zlato bylo průhledné a dokonce tekuté. Jak nádherné!

Poté jsem si všiml stonků v mé dlani! Něžné jako samet, bez vlhkosti, a přece tak živé! Čistě bílé lístky, čtyři u každé květiny, naprosto identické, dokonalé. Zdálo se, že jejich zdroj energie vychází zevnitř, odkud i vyzařovalo různé barevné světlo.

Vyhrkl jsem ze sebe (v myšlenkách): „Ježíši, já tomu nerozumím. Chtěl jsem si natrhat pár květin. A najednou se objevily v mé ruce. Mohu vidět v jejich centru průhledné zlato a jejich stonky jsou bez vody. Také vnímám, že s Tebou mluvím skrze novou mysl, skrze kterou přijímám okamžité odpovědi!“

„Můj synu,“ přišla odpověď, „objevuješ, jak moje mysl funguje. Tady v ráji jsem ti dal část své mysli, kterou komunikujeme. Právě jsi objevil jednu z jejích vlastností: myšlenka zde v nebi se okamžitě stává skutkem nebo skutečností. NEČETL JSI MOJI KNIHU? V ní jsem řekl svým dětem, že „máte mysl Kristovu“, když jste ve mně. Na zemi ji používají jen velmi zřídka. Zde v ráji je tohle jediná mysl. Ta pozemská mysl zemřela s tvým pozemským tělem;

byla se mnou v nepřátelství! (pozn. překladatele: *Římanům 8:7*) Tělo a krev nemůže zdědit království Boží; pouze spravedlivá mysl je v nebi přítomna.

Zde v mém nebi mluvím z mysli k mysli v mém nebeském jazyku. Moje slovo okamžitě vykonává moji vůli. Je to pravda! Abych něco vytvořil, přemyslím, a je to hotovo. Samozřejmě satan do nebe nemá přístup, aby něčemu překážel.

„Zavěsil jsem hvězdy v prostoru, aby vypravovaly o mé ochraně a zaslíbeních.“

Když jsem chtěl, aby se mnou pozemská rodina měla společenství, myslel jsem na Boží obraz, a z toho se stal člověk, v němž proudí životodárná krev. Myslel jsem na zvířata, ryby a ptáky - a byly stvořeny, připraveny jíst pokrm, který jsem pro ně na ten den pečlivě připravil. I teď, když chci požehnat svůj lid, moc mé myšlenky zaopatruje a přináší moje požehnání kamkoliv ji posílám.

Moje kniha říká lidstvu, že mé myšlenky nejsou jako jejich; jejich myšlení je marnost a zlé smýšlení vůči mně. Pocházejí z myšlení nespasného člověka. V takovém smýšlení není žádná moc. Pro mě je to ohavnost.

Jelikož jsem tou spravedlností Boží, moje myšlenky jsou drahocenné a neomezené. Tak jako je tento ráj vysoko nad zemí, tak jsou moje myšlenky k člověku o pokoji a dobré vůli. Moje moc nad nimi rozprostírá moji lásku!

Když jsem stvořil něco nového, nepotřeboval jsem k tomu evoluci! JÁ JSEM TO SLOVO. Já jsem vším tím, co Otec potřeboval k tvoření, vše co je viděno z věcí neviditelných! Satan nenávidí mě i vše co jsem stvořil, tak použil teorii, jejíž záměr je vysmívat se mé moci; je to lež a svod. Stále tak činí. V něm není žádná pravda. Je chytrý; byl mezi prvním a nejvyšším stvořením, ale padl skrze svou pýchu a nakonec bude trávit věčnost v pekle, které bylo připraveno jako trest pro něho a jeho ctitele.

Můj synu, tvoje mysl v ráji funguje v souladu s mocí mojí mysli. Dávám tohle zvláštní privilegium všem svým dětem Božím!“

Ježíš změnil téma: „Podíval ses nad tím zlatem, které je v květinách. Těšil jsem se z toho, když jsem tě pozoroval, jak objevuješ, že nebeské věci nejsou z takového materiálu jako prach země. Naše zlato je čisté, průhledné a věčné. Moje světlo skrze ně svítí. Takto jsem to stvořil jako dar svému Otci! To symbolizuje Jeho dokonalost.“

Ježíš začal v rychlosti vysvětlovat více. „Divil ses těm „suchým“ stéblům. Moje kniha ti říká o hříchu. Satan lhal a podvedl Evu, a poté Adama, aby zhřešili proti svému Bohu – Stvořiteli. V nebi, což zahrnuje ráj, nejsou plyny, jako je vodík a kyslík, z nichž jsem učinil vodu na zemi. Na zemi je tohle nezbytné pro udržení života. Je to náhražka za to, co máme zde, ŽIVOU VODU! Pozemská voda se stala velmi znečištěnou. Živá voda je vždy čistá. Proudí z mého trůnu. Jediná kapka trvá na věky. Pamatuješ? Řekl jsem té ženě u studny, aby mě požádala o tuto živou vodu. Byla z toho tak nadšená, že ke mně zavolala celý zástup svých přátel, aby se se mnou setkali!

Pozemská voda je tak znečištěná člověkem, že jednoho dne ji budu muset zcela zničit, a znovu přetvořím tu starou zemi v novou dokonce bez moře!

Můj synu, víš, vše co je v nebi, je udržováno MOJÍ ŽIVOU VODOU. Tvoje květiny jsou jedním z příkladů, které jsem tě nechal objevit, abys ses mne na to zeptal. Tvoje květiny jsou zavlažovány z mého trůnu mým Duchem. Všiml sis, že zde není žádný spadlý list. Moje živá voda zamezuje listům, aby umíraly; nevypaňuje se! Veškerý druh života zde je udržován mým světlem a mojí živou vodou. Obojí je čisté a věčné. Řekl jsem ti ve své knize o těchto listech: jsou pro uzdravení národům! A řekl jsem ti, že budu světlem nebe a žádné prokletí nemůže v mém světě existovat!

Při stvoření jsme nařídili každému životu, aby se rozmnožoval podle „svého druhu“, včetně lidstva. Učinili jsme je mužem a ženou, tak aby jejich jednota a potomci v sobě zrcadlili láskyplný vztah mezi Otcem v nebi a jeho rodinou na zemi. To je největší láska mého Otce! Způsobil, abych prolil svou krev a zemřel, aby se tento vztah znovu obnovil jako věčný dar!

Můj synu, přichází čas, kdy satan bude svázán do bezedné propasti na tisíc let, kde bude čekat na svůj věčný trest, kdy bude vypuzen navěky do ohnivého jezera! Jeho vláda teroru na zemi skončí. Již mu nebude více dovoleno kazit mysl a rodiny lidí. Jeho celosvětová vláda nad národy náhle skončí. Místo toho budu kralovat JÁ. Tak jak jsem ti řekl ve své knize, učiním nové nebe, novou zemi a nové město, Jeruzalém. Můj pokoj a moje milost bude přebývat v hojnosti. Vesmír bude poté vysvobozen, aby uctíval spravedlivého Boha.“

Pět let po tomto rozhovoru se mi Ježíš znovu zjevil při návštěvě Lazarova hrobu s úžasným prikázáním:

„Běž a řekni jim to, co jsem ti vysvětlil v ráji, když jsem dopustil, abys na chvíli zemřel!“

Od toho úžasného zážitku se o tom snažím mluvit a psát, ale lidský jazyk je nedostačující. Jakkoliv, modlím se, aby některá slova alespoň někomu dávala nějaký smysl. Ježíš mi slíbil, že se o to postará! (Tohle je totiž i Jeho příběh.)

Náhle jsem si všiml, když tento vzkříšený Pán se odmlčel ve svém proslovu o budoucí slávě ve spravedlivém vesmíru, že tohle tělo, které jsem měl v ráji, mi nijak nedávalo na vědomí svoji přítomnost. Zatímco Ježíš mluvil, úplně jsem na ně zapomněl. A přece jsem tohle byl „já“, a zásadně živý. Tohle ve mně vzbudilo další otázku.

Tyto události v ráji se odehrály v takové rychlosti, že jsem si ani neprohlédl své pohodlné tělo. Bylo neuvěřitelné, stejně tak jako všechno v nebi! Byl jsem rozpoznatelný jako „já“. Měl jsem své tvary, svoji výšku a můj vzhled byl bez jediné jizvy, bez pocitu tíhy – byl jsem to „já“. Byl to Dick Eby v nové podobě! Nevěděl jsem ale, jestli jsem to já v novém těle a nebo jsem já to nové tělo? To jsem nevěděl.

(Až do dnešního dne to nevím; ani apoštol Pavel to nevěděl a podobně popsal podobné zážitky jako „nevyslovitelné“, jelikož nevěděl, jestli tam byl „v těle nebo mimo tělo.“ Řekl jen, že to bylo „nebeské“.)

Jeho materiál mne fascinoval. Bylo opravdu zvláštní – nebeské – lehce zářilo, na první pohled bylo průhledné a přece bylo občas průhledné jen z části. Když jsem se podíval na své nohy, byl jsem šokován tím, že se mé nohy nedotýkají pevné země pod nohama, i když jsem pocítil zuchnutí, když jsem zde najednou přistál.

Vznášel jsem se z milosti Boží nad nádherným údolím. Všiml jsem si bělostně zářících květin, které mi sahaly po kolena. Neviděl jsem na sobě ani svaly, kosti či žíly, jeho hmota byla jakoby ze skla – byla to „duchovní hmota“! Automaticky jsem se obával, abych tyto nebeské květiny neponičil tím, když na nich přistanu; chtěl jsem nazvednout svou pravou nohu. Ještě předtím než jsem stačil domyslet, se moje noha zvedla, a tyto květiny zůstaly na svém místě. Zalapal jsem po dechu. Moje myšlenka nazvedla zároveň moji nohu.

Slyšel jsem se, jak přemýšlím: „To je ohromné; zkusím přejet svou nohou přes tyto květiny a uvidím, co se stane.“

Noha mi tou květinou projela, ale uvnitř nohy jsem nic necítil; bylo to podivuhodné.

Prožíval jsem nadšení z toho, že jsem na novém místě a moje nové tělo na mě působilo, že jsem se cítil jako býk utržený z řetězu. Rozhodl jsem se běžet v tomto svém ráji a více toho poznat. Najednou jsem běžel bez toho, aby se mé nohy dotýkaly země. I když se mé nohy pohybovaly, moje rychlost se měnila podle myšlenek. Přišel jsem ke stromu a bez toho, abych něco cítil, jsem tím stromem prošel skrz. Také skrze trávu i keře a květiny moje noha prošla. Rychle jsem zjistil, že tohle nebeské tělo a nebeská příroda nejsou ze stejného materiálu jako ta pozemská.

Přestal jsem běžet, abych si blíže prohlédl svoje tělo. Bylo homogenní (jednotlivé). Když jsem skrze ně hleděl, byl jsem překvapen, že jsem nespatriil žádné orgány. Očividně fungovalo bez orgánů potřebných k vyměšování a vylučování! Okamžitě mi bylo jasné a logické, že v nebi není třeba přijímat, zažívat, transformovat, přetvářet, ani nijak jídlo zpracovávat ani ho vylučovat! V nebi není znečištěná voda ani vzduch ani žádná chemikálie, která by zaútočila na tohle duchovní tělo. Není tam ani jediná nečistá myšlenka, kterou byste museli zapuzovat!

Tohle nové duchovní tělo nemělo žádné omezení, které by na ně kladly vnější či vnitřní okolní pevné látky, plyny nebo opotřebování.

Jak vzrušující! Užíval jsem si létání bez námahy kolem velikého údolí plného květnatých luk, a pak nahoru do nádherných majestátných hor, kde byly symetrické „cedry Libanonu“ (jak je moje mysl tiše pojmenovala).

Snažil jsem se vrhnout stín tím, že jsem nalétával nad pole s loukou. Všechno bylo tak jasně osvětleno. Zdálo se mi nemožné vrhnout stín, tak jsem zamával rukama; stále nic. Světlo nebe nevycházelo z žádného místa, ale bylo obsaženo všude a to v různých barvách. Každý kousek rostlinky měl jakoby svůj vlastní zdroj světla. Stejně tak i já.

Na vyjádření díky svému Pánu za to, že mi ukázal takové nebeské a pro mě tajemné divy nebe, jsem pozvedl své ruce v uctívání a díkůvzdání. Když jsem skláněl svoji hlavu, všiml jsem si zářivě čistě bílého roucha, které jsem měl na sobě a které jsem předtím zřejmě přehlédl, jelikož jsem hledal, jestli v sobě nemám orgány! Byl jsem naprosto udiven jeho lehkostí a hedvábnou jemností. Mé zvednuté paže na moment rozdělily přečnávající řásnění, což mě odhalilo jako jedince bez pohlaví! To byl pro mě šok, i když jsem necítil žádné překvapení, že jsem na sobě neměl žádné defekty nebo jizvy. Tahle změna byla neočekávaná!

„Pane Ježíši, proč jsem teď bez pohlaví? Byl jsem mužem.“

„Ano, Dicku, vždy jsi byl mužem, dítětem Božím, které odplácelo naši lásku tím, že jsi říkal ostatním dobrou zprávu o mně. Pamatuješ? Čteš v mé knize o prvním přikázání, které jsem dal Adamovi a Evě: „Plodte a množte se!“ Řekl jsem jim, aby naplnili zemi, nikoliv nebe. Znovu – řekl jsem saduceům (kteří nevěřili ve vzkříšení), že neznají Písmo, jelikož spekulovali o manželkách v nebi. Vysvětlil jsem jim, že po vzkříšení budou všichni jako andělé, kteří se nežení ani nezakládají rodiny. Všechno v nebi je stvořeno nebo znovustvořeno v dokonalosti! Vše tohle stojí v mé knize. Cokoliv jiného není pravda!

Ve skutečnosti vše, co moje děti potřebují vědět o tom, jak Bůh smýšlí, pracuje, soudí a odměňuje, ať už před časem kříže a nebo po kříži, je již v mé knize. Proto jsem přikázal lidem, aby „vyryli má slova na svá srdce“ a předávali je jedna generace druhé. Chtěl jsem prostě, aby každý slyšel a věděl, kdo JÁ JSEM, ten Mesiáš, jejich jediná naděje spasení, jejich nejvyšší Bůh.“

Znovu jsem si prohlížel své tělo:vskutku nebeské! Jeho pocity byly příliš zvláštní, než bych je mohl popsat. (Bez pocitu tíhy, bezbolestné, okamžitě reagující. Komfortní a dokonale pokojné. Nebylo si vědomo jakékoliv disharmonie. Přemýšlelo myslí Kristovou. Cítilo, že jsem byl v NĚm.)

Řekl to velmi jasně: „Já a Otec jsme jedno.“

Modlil se velmi horlivě, „aby byli jedno, jako i ty, Otče, jsi ve mně, a já v Tobě; aby oni také byli jedno v nás!“ Otec to prohlásil za hotové!

Myslet jen na tento zážitek zaslíbeného ráje spolu se vzkříšeným Ježíšem je nevyslovitelné. Vědět, že já v tomto duchovním těle jsem slavně v NĚm na celou věčnost, překvapovalo dokonce i tuto novou představitost mé nové mysli. Bylo to velmi jasné, že Dick Eby si sám ze sebe takovou slávu nezasloužil.

Události v ráji se děly neuvěřitelně rychle. Zdálo se, že myšlenky a skutky jdou společně téměř okamžitě. Prostředí nebe se svojí bezčasovostí, beztížností a s nedostatkem veškerého pozemského zmatku a stresu ústí v RADOST, která je v tomto našem světovém systému nedosažitelná. Jednoduše jsem tam jen tak stál (vlastně se vznášel) velmi pokojně, tiše, uchvácen zkušeností, kterou může pro své následovníky naaranžovat pouze živý Bůh!

Ježíš byl po celou tu dobu součástí mne samotného, součástí mého duchovního těla a mé mysli. Musel si to opravdu užívat, když viděl moji téměř šílenou radost, zatímco jsem si prohlížel to místo, které připravil pro moje potěšení.

„Můj synu, užíváš si svobodu nebe! Vypadal jsi překvapeně zvláště nad svým duchovním tělem, které je velmi odlišné od tvého předešlého těla. To je jeden z důvodů, proč jsem dopustil, aby zemřelo, abych ti mohl zjevit další pravdu, o které se píše v mé knize. Víš, že moje kniha je pravda. Když jsem zaslíbil celé uzdravení jako součást záchrany svých ovcí z hříchu, musel jsem připravit neporušitelné tělo, aby nahradilo to tělesné, které bylo proketo od doby, kdy mě Adam neposlechl v ráji.

Abych neporušil svůj vlastní výrok, musel jsem vynést rozsudek nad Adamovým semenem: „Jistě zemřete!“, protože on následoval satanovu radu. Musel jsem v jeho těle zanechat símě smrti. Moje kniha říká, že mohu a také že uzdravím lidské tělo ke slávě mého Otce; ale já nedávám božské uzdravení tomu starému člověku; pouze duchu nebo stavu ve vzkříšení.

Smrt těla složeného z prachu (nikoliv lidský duch) je stále platné božské nařízení. Pouze skrze obrozeného ducha v novém stvoření (což nakonec člověka kompletně promění), může být dosaženo těla neporušitelného, připraveného pro věčný život ve mně a se mnou! Tento fakt jsem učinil velmi jasný skrze smrt a vzkříšení v mém novém těle! Já jsem byl příkladem. Řekl jsem svým učedníkům, že v takové novotě života mne budou následovat. Nakonec jich to pár pochopilo, poté co mne viděli stoupat vzhůru do nebe!

Můj Otec mne zmocnil, abych jednal jako „oživující Duch“ ke kříslení mrtvých, jak v duchu tak i v těle. Pamatuješ? Řekl jsem to tajemství Marii a Martě: „Já jsem vzkříšení a život!“ Poté jsem demonstroval, jakým způsobem mi dal Otec moc, když bylo potřeba. Uviděli to a uvěřili! Ty jsi teď zde, protože jsem tě přenesl ze smrti do života!“

VŮNĚ NEBE

Jen jsem tam tak stál, pozoroval tohle pokojem naplněné údolí, tiché kromě hudby, která něžně hrála a protékala skrze vše. Brilantní světlo nebe naplňovalo „oblohu“ bez toho, aby oslňovalo oči mého „duchovního těla“. Žádný pocit únavy ani pocit potřeby spánku. Žádný čas, žádný letní čas! Žádné – honem – honem!

Pak jsem si všiml něčeho úžasně rozkošného; byl jsem v koupeli jemného parfému, naprosto „nebeského!“ Již předtím jsem to cítil, ale byl jsem příliš plný vzrušení, než abych se zastavil a tuhle vůni si plně vychutnal. Zdálo se, že je jím proscena jak ta krajina, tak i já. Myslel jsem si, že ať už je to cokoliv, je to jistě určeno pro nějakého krále!

„Ježíši,“ zvolal jsem, „Co je to za parfém? Používají ho andělé? Odkud to přichází?“

Ticho. Zopakoval jsem tedy svoji otázku. Stále žádná odpověď. Třeba mi chtěl Pán odpovědět později? Tentokrát Ježíš čekal, až se vrátím zpět na zem. „Zkoumej Písma,“ nabádal mě Duch svatý. „V nich najdeš moudrost.“ Od Genesis až po Zjevení mluvil o svém sladkém milujícím voňavém parfému, o Jeho ocenění obětí svých následovníků, Jeho požadavek pro určité vonné kadidlo ve stánku při uctívání, a nakonec nejvyšší vůně, což jsou modlitby Jeho svatých (věřících). On tyto zachoval a smíchal dohromady; je nám řečeno, že je uložil do zlatých nádob a připravil je k otevření před Trůnem Beránka, který sám je hoden, aby ochutnal jejich božskou vůni (Zjevení 5:8)! Bylo mi dovoleno sdílet Boží nejvyšší parfém. Již nemohu zůstat stejný. Jen si uvědomte, že tohle je jen jedno z Jeho nevystižitelných bohatství připravených pro všechny jeho spoludědice ke sdílení na věky – nevystižitelný to dar. A to čeká na kohokoliv, kdo jen přijde k Ježíši! On to řekl; já tomu věřím. On to připravil; já to přijímám.

Jelikož jsem neslyšel odpověď, tak jsem se znovu zahleděl na moje nádherné údolí. Opět jsem byl udiven jeho majestátností. Dlouhé kopce se ztrácely vysoko v oblacích a dole byly okrášleny zelenými loukami posetými bílými a zlatými květinami. Moje mysl mi připomínala slova Ježíše o polních lilíích, jejichž oděv předčil eleganci Šalomounovu.

(pozn. př: M 6:28,29 „Proč si tedy děláte starosti s oblečením? Pomyslete na polní lilie, jak rostou. Nepracují ani nepředou, ale říkám vám, že ani Šalomoun ve vší své slávě nebyl oblečen jako jedna z nich.“)

Právě jsem si pokojně prohlížel nádherné lilie, jejichž druh mi byl neznámý, když mě najednou přemohl podivný pocit.

(Po celou dobu jsem si užíval svůj ráj; realita toho, že jsem „doma“, se pro mne stala normální situací, což by se dalo popsát jako úplné ponoření do pokoje, nekonečného a dokonalého!)

Najednou jakoby nastala „změna plánu“; zdálo se, že můj dokonalý pokoj byl narušen. Nepopsatelný neklid a s ním poprvé myšlenka: Kde je Maybelle, moje skvělá, milující manželka na zemi? Byli jsme si tak blízcí, že zřejmě musela zemřít také. Musí být někde zde ve svém vlastním ráji. Musím ji najít a donést jí kytici těchto nádherných květin. Ty by se jí líbily. Kde ji najdu? Cítím se tak osamělý.

Odvrátil jsem svůj zrak od květin a najednou jsem běžel velikou rychlostí, takže jsem jen viděl, jak se pode mnou hustá tráva náhle vytratila a nahradila ji cesta. Rychlostí švihnutí proutku jsem přeběhl (ve skutečnosti těsně nad zemí) ke konci toho údolí. Zavolal jsem na Ježíše:

„Co se to děje? Kam to směřuji? Proč si najednou pamatuji Maybelle? Musím ji najít!“

„Můj synu, neměj obavy! Vzpomněl sis na ni, protože jsem ti to vložil do mysli, že ona je součástí tebe. Chtěl jsem, abys pochopil, proč můj Otec a já jsme učinili manželství něčím velmi zvláštním. Napsal jsem do své knihy varování: „Co Bůh spojil, ať člověk nerozděluje!“ Plánovali jsme pozemskou rodinu, aby byla tak úzce sjednocena jako ta nebeská, aby byla takovým jejím zrcadlovým obrazem!“

V té chvíli jsem si všiml, že naše rychlost po této cestě se stále zvyšuje a v dáli cesta zatáčí vpravo.

„Cítíš se najednou „neúplným“, jelikož tvoje „druhá půlka“ chybí. Učinili jsme vás dva jedním! Chtěl jsem, abys zakusil zde se mnou v ráji něco, co bys jinde cítit nemohl! Nechávám tě pociťovat „intenzivní bolest“, to zranění opuštěnosti; stejně tak to cítím já, protože jsem odloučen od svého pozemského lidu po tak dlouhou dobu! Pamatuješ? Řekl jsem Adamovi, že není dobré být člověku samotnému! Jelikož byl vytvořen k našemu obrazu, to stejné platí pro Boha.

Jednou jsme si vybrali rodinu, zvolili jsme si Izrael a Judu jako manželku Hospodina. Ona spolu s námi měla chodit a společně zničit modloslužbu národů, které patřily satanu, lidí, kteří odmítli svého Stvořitele.

Ale naše manželka Izrael šla za jinými bohy a jako děvka „spala“ se satanem. Hospodin (což zahrnuje i mě) musel poslechnout svoje vlastní zákony, takže jsme jí dali lístek rozloučení. Museli jsme ji trestat, dokud nebude činit pokání; jinak bychom porušili svá vlastní pravidla! Od té doby však ještě nečinila pokání a stále bloudí jako ztracená ovce.

Toužím po tom, aby můj lid přišel ke mně domů. Dokonce jsem přišel na zem, abych je znovu získal, ale oni řekli: „Pryč s ním! Ukřížujte ho!“ Nechal jsem jim zaslíbení, že je stále miluji. Po tom všem jsem za ně i zemřel. Slíbil jsem, že obnovím svůj vztah s nimi a obmyji její špinavé hadry smilství. Učiním ji svojí novou nevěstou, okrášlenou čistým svatebním

rouchem posázeném klenoty. Jako svatební dar obnovím její národ na zemi, aby byl znovu požehnáním (namísto kamenem úrazu). Musím být jejím králem na Davidově trůnu! A brzy se tak stane!

Otec a já jsme se cítili po celá ta staletí opomíjeni, bez lásky, kterou jsme vyhledávali a kterou jsme si chtěli užít s naší rodinou. Můžeš si teď představit, jak velmi se rmoutíme, zatímco očekávám na své tělo a můj Otec čeká, až si znovu vezme kající manželku. Tento pocit oddělení ti dávám cítit!“

Pouze překotná rychlost odvrátila na moment moji pozornost od toho, co Ježíš říkal. Zatačka se blížila, tak Ježíš pospíchal, aby ukončil svoji lekci o manželství:

„Můj synu, je to ten nejdůležitější pozemský dar určený jako odraz neodlučitelné jednoty lásky, která nás spojuje s našimi ovci v našem ovčinci! Stáváme se JEDNÍM spolu s nimi, stejně tak jako je naším záměrem v manželství na zemi učinit jednoho ze dvou! To je to, co se děje, když muž a jeho družka nás nechají, abychom je spojili. Řekl jsem to tak ve své knize, což je můj milostný dopis naší rodině na zemi.

Ach, kéž by se můj lid navrátil zpět k Bohu! Můj Otec nechce, aby žádný zahynul, ale je tak velmi málo těch, kteří nám naslouchají. Jejich oči a uši jsou zapečetěny hříchy, kterých si užívají. To prostě naše hledání ztracených činí ještě intenzivnější! Já jsem pro ně připravil a zaslíbil nevystižitelné bohatství v naší přítomnosti; ve skutečnosti vše, co jsem přijal od Otce, jsem jim odkázal dědičně! Chci, aby moje tělo věřících bylo již co nejdříve dokončeno, tak aby nevěsta mohla být spojena do nás při svatebním stole! Já jsem jejich beránek. Kéž by můj lid jen ke mně volal, mohl bych jim odpovědět právě teď! Cítíš moji samotu? Já jsem připraven; proč oni musejí meškat?“

Chtěl jsem nějak odpovědět, ale v tom jsme po cestě zatočili prudce doleva skrze úžinu. Zatímco jsem slétal mezi kopci, zalapal jsem po dechu, jelikož jsem uslyšel známý hlas, který se ozýval odněkud z dálky:

„Dicku, kde jsi? Odpověz mi. Potřebuji tě!“

Rychlostí blesku jsem byl najednou vystřelen kupředu. Její hlas byl stále hlasitější. Bylo to jakoby mě nasál nějaký obrovský vysavač, a poté jsem se ztratil v jakési temnotě a prázdnotě! Žádný hlas, prostě nic. Byl jsem z ráje poslaný pryč. Proč?

Na to jsem přišel později. Plány se změnilly! Maybelle se zoufale modlila za zázrak a Ježíš odpověděl!

V Božím plánu můj čas v ráji splnil to, co On tam chtěl pro mě uskutečnit. Zanechal Maybelle na zemi, aby pro ni naplnil jiný záměr!

Trvalo by nám hodně dlouho než by nás někdo přesvědčil, jak by v případě smrti mohl všechn tenhle horor být „ke slávě Boží“! Náhlá ztráta jejího milovaného z její mysli vymazala veškeré odpovědi na otázky týkající se takové nehody. A tak se tedy modlila: „Pomoz mi, Ježíši! Nevím co mám dělat!“ A pak se to stalo.

Později jsem si uvědomil, že jsem byl poslaný zpět na zem, kde modlitby mnohých za můj návrat na zem byly zodpovězeny! A hned druhý den ke mně Ježíš promluvil ve čtvrtém podlaží nemocnice.

DÁVÁM TI SVŮJ POKOJ

Naprostá temnota bezvědomí, ve kterém jsem se ocitl po takovém slavném zjevení nebe, pomalu vyrchala. Ležel jsem tam v jakémsi polostínu a pomalu se mi vracelo vědomí. Byl jsem šokovaný, když jsem zjistil, že ležím s roztaženýma rukama a nohama na jednotce intenzivní péče napojen na nitrožilní hadičky a spoustu elektrických drátků tu a tam! Vůbec jsem nevěděl, co se stalo. Snažil jsem se pohnout, ale byl jsem ochrnutý od hlavy až k patě. Trochu jsem mohl hýbat očima a palci. Moje tělo bylo ztuhlé. Nevěděl jsem, jestli vůbec dýchám nebo jestli mi tluče srdce.

Skrze zamlžený zrak se nade mnou zhmotnila nezaostřená dvouhlavá postava, ozdobená kněžským římskokatolickým límečkem. Poté jsem si uvědomil, že moje oční bulvy byly každá v jiné úrovni a že moje hlava byla zapouzdřena obvazem připomínajícím helmu. Jako doktor jsem věděl, co to znamená; nějakým způsobem byla moje lebka rozražena, což způsobilo, že se moje oční důlky pohnuly; to vysvětlovalo nedostatek citění a pohybu. Ale proč jsem tedy vůbec ještě naživu?

Vydal jsem ze sebe veškerou sílu, kterou jsem ještě měl, abych vyslovil nějaká slova muži, který se nade mnou nakláněl:

„Vy musíte být kněz,“ zašeptal jsem. „Co to děláte?“

„Ano, jsem kněz,“ slyšel jsem, jak říká. „Dávám vám poslední pomazání.“ Viděl jsem, že svou pravou rukou nad mým chromým tělem něčím potřásal. „Děkuji mnohokrát, knězi, mohl byste ale použít protestantskou vodu?“ slyšel jsem se, jak říkám. Narovnal se a zasmál, jak úlevou tak i překvapením. „Doktore, právě jste to dokázal! Půjdu a zapálím za vás v kapli svíčku.“ „Prosím vás, udělejte tu svíčku baptistickou,“ řekl jsem s úsměvem. Naklonil se zpět nad moji postel. Mohl jsem vidět, že je velmi mladý a velmi vystrašený z toho, že slyší „mrtvolu“ mluvit. Naklonil se nade mne a snažil se smát: „Budete žít, to poznám,“ prohlásil, zatímco jsem viděl, jak rozdvojenou hlavou nevěřičně potřásal. „Samozřejmě“, zamumlal jsem, „právě jsem se vrátil z Nebe.“ Jeho tvář najednou zbělela a rychle se vytratil z místnosti. Uvědomil jsem si, že se domníval, že jeho svěcená voda učinila zázrak; to by jistě vystrašilo mladého kněze při kropení svěcenou vodou!

(Denně se ke mně vracel, aby se přesvědčil, že nejsem nějaký duch. Bylo to nádherné vidět, jak si mě Bůh použil k tomu, aby dokázal tomuto mladému knězi, že zázraky se mohou dít.)

Další věc, na kterou si vzpomínám je, že jsem mluvil k jedné malé zdravotní sestře, která byla ten večer přidělena, aby hlídala mrtvého. Snažil jsem se odpoutat pozornost od agonie bolesti, ve které jsem byl, tím, že jsem se snažil, aby přijala mého Ježíše jako opravdovou osobu do svého života. Práce s nemocnými a umírajícími zatvrdila její srdce vůči „krutému Bohu“. Cítil jsem, že při ní Satan zvítězil; uvěřila jeho lžím a zkomoleninám. Řekl jsem jí, že autorem nemoci a smrti je satan; ale Ježíš je autorem uzdravení a života. V horké červencové noci jsem se modlil za zázrak spasení v jejím srdci.

Najednou se místnost rozzářila. Pohleděl jsem směrem ke zdroji; v místě, kde se strop dotýká zdi, se zjevil nádherně vytvarovaný oblak „mléčného skla“, který vydával světlo! Zašeptal jsem sestře: „Vidíte něco divného v místnosti?“ Potřásla hlavou jako že ne. Ležel jsem tam ohromen.

Oblak byl zformován ve vlnách, byl jeden a čtvrt metru dlouhý a asi šedesát centimetrů široký. Sestoupilo „to“ níže ze stropu a nádherně to viselo v prostoru. Poté to ke mně promluvílo! A podle hlasu to byl Ježíš! Svrchovaný, královský, milující, autoritativní, sladký, veselý, něžný, mocný! To vše v jednom najednou.

Dávám ti svůj pokoj!

Překvapen znovu jsem se zeptal té sestry, jestli něco slyší. Nic neslyšela. Znovu ke mně promluvil.

Svýma rukama uzdravuj.

Podíval jsem se tedy letmo na své ruce; bílé, bez krve, nepoužitelné. Pokoj? Byl jsem mučen bolestí v každém kousku těla a nemohl jsem se ani pohnout.

Vyhrkl jsem tedy ze sebe: „To si musíš dělat legraci!“ Tentokrát byla sestra překvapena: „Co tím myslíte, doktore?“ „Nic,“ ujišťoval jsem ji. Přece jsem jí nemohl říct, že mluvím k oblaku!

Znovu jsem se podíval a On zopakoval své zaslíbení: „Dávám ti svůj pokoj... Svýma rukama uzdravuj.“ Pozoroval jsem, jak tento oblak majestátně ustupuje skrze zeď, a uvědomil jsem si, že na moment se můj zrak zlepšil. Pohleděl jsem zpět na sestru a usnul jsem. On mi dal svůj pokoj! Další zázrak.

Následující ráno jsem zjistil, že Maybelle ten večer spala konečně také v dokonalém pokoji poté, co svoji starost uvrhla na Pána. Brzy ráno přišla do nemocnice (bylo jí řečeno, že tou dobou již nebudu mezi živými). Na polštáři vedle mé oholené hlavy si všimla velkého obvazu, smotaného jako čepice, který mi spadl během spánku z hlavy, a v náhlé obavě si moji hlavu přivinula k sobě. Zázrak: rozdrásaná kůže na hlavě, od víčka až k týlu byla uzdravena. Více jak 180 stehů na mojí hlavě tam leželo nepotřebných. Zubaté červené linky byly pevně uzavřené a v mém obličeji byla barva!

Muselo se to šířit kolem, jelikož kolem poledne přišel chirurg: „Nedělejte si falešné naděje, doktore! Umělému udržování vás při životě se nevyhnete. Vaše mozková tkáň ještě včera byla jak rosol. Nezbyla ve vás žádná krev, takže jsme vám nemohli dát transfuzi – to víte, zákon: „Neplýtvejte krví na mrtvoly.“ Chtěli jsme dělat pitvu bez vašeho podpisu, ale neměli jsme svolení. Zašili jsme tu lebku, abychom pracovníkům v márnici ušetřili práci: 40 centů za steh, víte.“ Usmál se, aby uvolnil napětí, které cítil. „Nevím, jak je možné, že jste stále zde, vrtá mi to hlavou.“

„Já to vím. Ježíš mi řekl, že budu žít!“ Potřásl hlavou: „Zranění mozku působí legrační věci; to víte. Tu i tam pacienti mluví o tom, že se jim přihodily nábožné věci. Samozřejmě my víme, že věda to zná lépe.“ Potřásl mi rukou na rozloučení. Očividně neměl příliš rád

beznadějně situace a byl rád, že odchází. Odepsal mě a odešel konat více slibující činnost milosti. Již jsem ho znovu neviděl.

POTÉ CO JSTE VŠE VYKONALI, STŮJTE

Pocítil jsem náhlou změnu v personálu kolem sebe. První den jsem byl velmi mistrně přehlížen, jelikož se starali o pacienty, kteří přežijí. Druhého dne je zachvátila vlna bázně a strachu; jednoduše se báli. Jak se máte starat o zázrak? Jak se starat o někoho, v kom již nezbyla žádná krev? Odpověď: přeložte ho na jiné podlaží. Kromě toho stejně tam již nezbyval prostor pro květiny, které jsem dostával. Nebylo to zrovna příjemné, když na dalším podlaží nebyla v horkém červenci klimatizace, ale byl jsem rád, že jsem se zbavil všech těch nepotřebných hadiček, monitorů a žilní výživy. Kromě toho Bůh řekl, že budu žít, a to v sobě zahrnuje i chození. Chtěl jsem vyzkoušet Jeho zaslíbení. Toho večera, když sestra odešla, jsem požádal Maybelle, aby mi pomohla vstát z postele! (Jelikož jsem hlavou rodiny, přesvědčil jsem ji, že to je její povinnost!) Jistě mi dal Bůh zpět moji rovnováhu a moje svaly na nohách; pochodoval jsem kolem pokoje, do umývárny a zpět. S brýlemi jsem viděl také dost dobře.

Ráno mi zdravotní sestra radostně prorokovala, že za týden již budu moci vstát z postele. „Díky, drahoušku,“ ušklíbl jsem se. „Včera večer jsem už vstal.“ Téměř omdlela.

Můj syn s dcerou okamžitě letěli z Kalifornie do Chicaga, jelikož byli informováni o mé smrti. Pohřební limuzína je vyzvedla na letišti a přímo je zavezla do nemocnice, kde se měli připojit k zármutku jejich matky. Představte si tu radost, že jsme společně mohli chválit Pána! Mohu jim teď již zcela jasně říci, jako jsem to i učinil, že PRO JEHO DĚTI NENÍ ŽÁDNÁ SMRT – POUZE POVOLÁNÍ DOMŮ!

A když mluvíme o domově – po těchto čtyřech dnech strávených v nemocnici jsem chtěl být zpět doma; a když už mi nebylo dovoleno zůstat v tom nebeském, tak alespoň v tom pozemském! Zeptali jsme se vedoucího oddělení na můj návrat do Kalifornie: „Ach ano. Budeme rádi, když odsud odjedete,“ zněla jeho odpověď. (Nechtěl již mít nic společného s tímto zázrakem; záznam v nemocniční kartě nevpadal příliš vědecky.)

Trvalo nám tři dny, než jsme vyřídili leteckou přepravu. Zjistili jsme, že existuje pouze jedna letecká společnost, která může převážet případy na nosítkách, firma Plumbers Union (Jednota instalatérů) měla tu dohodu, že odmontuje obyčejná křesla a nahradí je jakousi konstrukcí z trubek. Pracovali pouze přes den. Modlili jsme se za Boží asistenci; ale nakonec Jednota vyhrála a my jsme museli čekat jeden den za druhým. Nakonec jsme se spokojili s převozem v neklimatizované sanitce!

Jednoho dne v nemocničním pokoji, který pro mě vyzdobil můj pozemský otec, jsem usnul důvěřujíc, že se můj Nebeský Otec postará o moji budoucnost.

Když jsem se probudil, uslyšel jsem známý hlas. Zdálo se to jako další zázrak. Stála tam moje kolegyně, doktorka Lay, žena vycvičená v oblasti lebeční k vyrovňování pokřivenin

v kostech lebečních. Byla na konferenci v Chicagu den před tím, slyšela o mém úrazu, tak letěla hned do Pomony. „Tak jsem tady, Richarde. Tu hlavu nějak srovnáme!“ vtipkovala, zatímco se nakláníla, aby si mě lépe prohlídla. „Ach, můj Bože. Nevěděla jsem, že je to tak zlé,“ prohlásila, když si všimla, jak jsou obě půlky od sebe. „Zašili ti to přes lebku bez toho, aby to dali dohromady! Jak vůbec můžeš žít?“

„Bůh mě poslal zpět, abych vyučoval pár věcí o funkci lidského těla. Pár věcí pro vás nechal neopravených!“

„Může tomu tak být. Nikdy jsem nic podobného neviděla. Ale tady to je.“ Něžně držela moji pokřivenou hlavu a začala ji tvarovat zpět do normální pozice. Během hodiny se můj zrak zaostřil; nakloněná čelist se zavřela zpět; uši se mi téměř vyrovnaly a ty škaredé spoje kolem lebky se pomalu ztrácely, jelikož švy zapadly zpět na své místo. Po několika takových procedurách se struktura hlavy téměř naprosto obnovila a její funkce se obnovovaly denně. Bůh vycvičil její ruce během těch let jen pro tuto událost; alespoň mně se to tak zdálo a stále tomu věřím.

Aby odpověděl na naše modlitby nebo učinil zázrak, Bůh nás k tomu připravuje již dlouho dopředu. Zjistil jsem, že „nezodpovězená“ modlitba je důkazem „nedokončené“ přípravy; někdo nebo něco není připraven, aby zasáhl. Ježíš je ten veliký Uzdravitel, nejedná impulsivně. On dělá všechny věci DOBRĚ...

Za pár dní jsem byl zpět doma. Vše fungovalo v chodu. Moje krev byla normální i přesto, že jsem „vykrvácel“ a neměl jsem transfuzi. Funkce mozku byla normální kromě občasných závratí od poškození vnitřního ucha. Brzy mi narostly vlasy, hustší než kdy předtím. Nad to vše jsem zažíval nový druh společenství s Bohem!

Ostatní, kteří prožili výlet do nebe, hovoří o tom stejném; Ježíš je skutečně skutečný! Není jen Bohem někde tam ve výsostech. Není činitelem divů jen za časů Piláta. Není nijak super tajemný Soudce na trůnu, mračící se nad lidskou nerozumností. Namísto toho je živou osobou, milujícím Přítelem, šeptajícím Poradcem, slitovávajícím se Uzdravovatelem. Muž s jizvami na rukou od hřebů, který trpěl za naše hříchy. A Král, připravený v nebeské zbroji, ochraňující nás od každého šípu, který letí proti nám z pekla. Jaký to Spasitel!